

Nr 63.

Ankom till riksdagens kansli den 26 april 1932 kl. 4 e. m.

Utlåtande i anledning av väckta motioner om viss gottgörelse åt häradsdomaren F. Svensson i Ryrane och förre landstingsmannen C. M. Paulsson i Stenstorp.

(2:a avd.)

I två inom riksdagen väckta, till jordbruksutskottet hänvisade lika lydande motioner, nämligen nr 49 i första kammaren av herr *Löfgren m. fl.* och nr 387 i andra kammaren av herrar *Lindgren* och *Gustafson* i *Kasenberg*, har hemställts, att riksdagen måtte tillerkänna häradsdomaren *F. Svensson* i *Ryrane* och f. landstingsmannen *C. M. Paulsson* i *Stenstorp* en gottgörelse av ej mindre 12,938 kronor 30 öre jämte 5 procent ränta därå från den 15 april 1926, tills de uppbära beloppet, än även 2,198 kronor 65 öre.

I sitt i ärendet avgivna utlåtande nr 18 anförde utskottet för egen del följande:

»Då *Svensson* och *Paulsson* på grund av i ärendet åberopade lagstiftningsåtgärder åsamkats förluster, skulle vissa skäl kunna sägas tala för att de av det allmänna erhöle gottgörelse härför. Med hänsyn emellertid till att det ej sällan lärer kunna inträffa, att medborgare få på grund av mellankommande lagstiftning jämväl beträffande andra områden än det här förevarande vidkännas förluster samt ett beviljande av ersättning i detta fall alltså — såsom ett flertal av de i frågan hörda myndigheterna också framhållit — skulle kunna leda till svåröverskådliga konsekvenser anser sig utskottet icke kunna förorda bifall till motionerna.» Utskottet hemställde därför, att motionerna I: 49 och II: 387 icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd.

Enligt utskottet tillhandakomna protokollsutdrag hava båda kamrarna visat ärendet åter till utskottet för ny behandling.

Av vad som vid ärendets behandling i kamrarna anförts synes framgå, att återremissen närmast grundade sig på det förhållandet, att ett inom första kammaren framställt yrkande — av innebörd att viss del av det i motionerna begärda gottgörelsebeloppet skulle beviljas — ansågs tarva ytterligare förberedande behandling av ärendet inom utskottet.

Utskottet har därefter i vederbörlig ordning från centralrådet för skogs- vårdsstyrelsernas förbund införskaffat utredning rörande värdet den 1

juli 1919 i fastighetsägarens hand av i motionerna omförmälda 13,207 träd, med hänsyn därvid tagen till att träden med tillämpning av den nyssnämnda dag ikraftträdde lagen om tillfälliga åtgärder till förekommande av skövling av skog å fastighet i enskild ägo icke finge avverkas.

Centralrådet har därvid anfört följande.

Av handlingarna i målet framgår, att den ifrågavarande skogen år 1919 omfattade 13,207 träd med en 1921 uppskattad kubikmassa av 1,652 fm³.

På uppdrag av centralrådet har skogsvårdsstyrelsen i Göteborgs och Bohus läns landstingsområde den 22 mars 1932 genom sin assistent, jägmästaren Erik Klevenfeldt, låtit verkställa undersökning av skogen. Därvid har konstaterats, att, sedan G. A. Samuelson inköpte fastigheten, skogen ej gallrats, liksom ej heller någon nämnvärd avgång genom självgallring ägt rum. Skogens nuvarande medelålder har befunnits utgöra 50 år. Genom omfattande mätningar har skogens massatillväxtprocent under de sista tio åren, eller under perioden 1922—1931 bestämts. Denna uppgår till 3.9 procent. Med ledning av skogens nuvarande beskaffenhet och på grundval av den beräknade framtida tillväxten har vidare uttrönts, att gallringar borde kunna företagas åren 1937, 1947 och 1957 samt slutavverkning ske år 1962, varvid alltså räknats med en omloppstid av 80 år.

Under förutsättning att angivna avverkningar komma till stånd, och att skogens tillväxt på basis av däröver gjorda uppskattningar försiggår på sätt erfarenheten från liknande skogar i Bohuslän givit vid handen, kan följande tablå uppställas rörande de sannolika växlingarna i skogens virkesförråd under perioden 1921—1962.

Kubikmassa år 1921	1,652 fm ³
» » 1937	1,652 × 1,039 ¹⁶ = 3,047 fm ³
	(massatillväxtprocent 3.9)
Avgår gallring år 1937	300 »
	Återstående kubikmassa år 1937 2,747 fm ³
Kubikmassa år 1947	2,747 × 1,035 ¹⁰ = 3,875 fm ³
	(massatillväxtprocent 3.5)
Avgår gallring år 1947	350 »
	Återstående kubikmassa år 1947 3,525 fm ³
Kubikmassa år 1957	3,525 × 1.03 ¹⁰ = 4,737 fm ³
	(massatillväxtprocent 3.0)
Avgår gallring år 1957	1,000 »
	Återstående kubikmassa år 1957 3,737 fm ³
Kubikmassa år 1962	3,737 × 1.03 ⁵ = 4,332 fm ³
	(massatillväxtprocent 3.0).

Av jägmästaren i Uddevalla revir hava uppgifter erhållits rörande vintern 1931—1932 gällande virkespriser å rot å den hemmanet Äng närgränsande kronoparken Tormoseröd. Med stöd härav torde följande priser kunna åsättas de kalkylerade avverkningsbeloppen:

1937 års gallring	300 fm ³ å kronor	1: — =	300: — kronor
1947 » »	350 » » »	2: — =	700: — »
1957 » »	1,000 » » »	4: — =	4,000: — »
Slutavverkningen år 1962	4,332 » » »	6: — =	25,992: — »

Prolongeras dessa värden efter 4 % räntefot till slutavverkningsåret 1962 blir dåvarande värdet av samtliga avverkningar

300	× 1.04 ²⁵	=	800	kronor.
700	× 1.04 ¹⁵	=	1,260	»
4,000	× 1.04 ⁵	=	4,867	»
25,992		=	25,992	»

Summa 32,919 kronor.

Om därefter detta till 1962 prolongerade värde jämväl efter 4 procent räntefot diskonteras till 1919, erhålles skogens avkastnings- eller förväntningsvärde sistsagda år. Detta blir 32,919: 1.04⁴³ = 6,096 kronor.

Från detta värde bör emellertid avdrag göras för de förvaltningsomkostnader, skatter m. m., som skogens ägare kan beräknas få vidkännas under perioden 1919—1962. I nu ifrågavarande fall torde man emellertid ej behöva räkna med några egentliga förvaltningskostnader av nämnvärd storlek. Där emot måste hänsyn tagas till skogens beskattning, d. v. s. å skogens värde belöpande fastighets-, landstings- och vägskatte, vilka skogsägaren har att erlagga, och vilka måste betraktas som utgifter för skogens besittande. Efter skälighetsprövning har centralrådet ansett sig kunna uppskatta dessa skatter till ett för perioden 1919—1962 genomsnittligt, årligt belopp av 50 kronor. Det diskonterade värdet år 1919 av denna årliga, under perioden 1919—1962 utgående, ränta uppgår till 1,013 kronor.

Värdet i fastighetsägarens hand den 1 juli 1919 av den ifrågavarande skogen kan alltså under angivna förutsättningar beräknas ha uppgått till (6,096—1,013 =) 5,083 kronor eller i runt tal till 5,000 kronor.

Att för nu ifrågavarande ändamål utsträcka kalkylerna till tiden efter 1962 har ej synts centralrådet erforderligt.

Genom kontrakt den 14 mars 1918 uppläto F. Svensson, Ryrane, och C. M. Paulsson, Stenstorp, till C. G. Ringblom, Alingsås, avverkningsrätten till viss ståndskog å Svensson och Paulsson tillhöriga fastigheten 1/2 mantal Äng i Skee socken av Göteborgs och Bohus län mot en köpesumma av 22,000 kronor samt med en avverkningstid av fyra år, räknat från sagda den 14 mars.

Enligt köpekontrakt den 28 december 1918 försälde sedermera bemälda Svensson och Paulsson ovannämnda fastighet till G. A. Samuelsson, Furusund, varvid från försäljningen undantogs bland annat den i förberörda avverkningskontrakt den 14 mars 1918 omförmälda ståndskogen, och skulle köparen inträda i säljarna tillkommande rättigheter och skyldigheter enligt sagda kontrakt.

Genom en lag den 28 juni 1918 hade inletts den serie av tillfälliga lagar i skogsvårdande syfte, som gällde under tiden den 11 juli 1918—den 30 juni 1923 (se 1918 års lag, 1, 2, 4 §§). Lagen gällde under tiden den 11 juli 1918—den 30 juni 1919 och var alltså i kraft då Svensson och Paulsson försälde egendomen till Samuelsson. Härefter följde närmast lagen den 13 juni 1919, som gällde under tiden den 1 juli 1919—den 30 juni 1920 och lagen den 11 juni 1920, som gällde under tiden den 1 juli 1920—den 30 juni 1921. Sagda skogslagstiftning innebar bland annat i fråga om ungskog,

att såsom regel dylik skog icke fick avverkas. I fråga om avverkningsrätt, som upplåtits före tillkomsten av lagstiftningen, förekom vissa övergångsbestämmelser, men dessa gällde *icke* beträffande ungskog.

Ringblom avled den 31 oktober 1918.

Sedan vederbörande länsjägmästare samt skogsvårdsstyrelsen inom Göteborgs och Bohus läns landstingsområde, jämlikt bestämmelserna i förenämnda lagar den 13 juni 1919 och den 11 juni 1920 om tillfälliga åtgärder till förekommande av skövling av skog å fastighet i enskild ägo, meddelat vissa föreskrifter rörande avverkningsrätten å ifrågavarande fastighet (det första meddelandet synes ha skett i april 1919 samt därefter vid flera tillfällen under åren 1920 och 1921) samt Ringbloms stärbhusdelägare, under anförande att sagda föreskrifter förhindrat avverkning av viss virkesmängd, värderad till 8,885 kronor 44 öre, instämt ovanbemälda Svensson, Paulsson och Samuelsson till domstol med yrkande om återbetalning av nämnda belopp utav den för avverkningsrätten å fastigheten erlagda köpesumman, har Kungl. Maj:t i högsta domstolen, dit talan i målet fullföljts, genom dom den 27 januari 1926 — med ogillande av den mot Samuelsson förda talan i målet — förklarat, att, enär Ringbloms stärbhusdelägare på grund av vid senare tidpunkt tillkommen skogs-lagstiftning förhindrats tillgodogöra sig viss del av den upplåtna skogen, dessa stärbhusdelägare vore berättigade att av Svensson och Paulsson återbekomma, vad av köpeskillingen belöpte å de träd, som de sålunda förhindrats avverka, i följd varav Paulsson och Svensson förpliktades att till stärbhusdelägarna utgiva 8,885 kronor 44 öre jämte 5 procent ränta därå från den 3 januari 1922, tills betalning skedde, ävensom ersättning för rättegångskostnader med 2,150 kronor.

Sedan Paulsson och Svensson jämlikt ovannämnda dom till vederbörande guldit ett belopp av tillhoppa 12,938 kronor 30 öre, instämde de Samuelsson under yrkande om åläggande för Samuelsson att till dem utgiva sagda belopp jämte ränta. Häradsrätten fann kärandenans talan icke kunna bifallas, under det att Göta hovrätt, som lämnade utan avseende av Samuelsson gjord invändning därom, att Paulssons och Svenssons i målet förda talan blivit slutligt prövad genom högsta domstolens dom den 27 januari 1926, fann lika med häradsrätten Paulsson och Svensson icke lagligen kunna å köpekontraktet den 28 december 1918 grunda någon rätt till ersättning av Samuelsson för vad de på grund av samma dom förpliktats utgiva till Ringbloms rättsinnehavare, men förpliktade däremot Samuelsson att till Paulsson och Svensson utgiva gottgörelse för den vinst han på deras bekostnad gjort med skäligen ansedda 4,000 kronor jämte ränta. Högsta domstolen slutligen fann genom dom den 7 december 1929, att Svenssons och Paulssons talan på grund av kontraktet om köpet av fastigheten icke kunde bifallas och förklarade därjämte, att Svensson och Paulsson ej kunde vid sådant förhållande mot Samuelsson hava annan rätt till ersättning än den, som kunde tillkomma avverkningsrättens inne-

havare för förlust genom förbud mot avverkning i kraft av den provisoriska lagstiftningen, vadan, då genom högsta domstolens tidigare dom den 27 januari 1926 avverkningsrättens innehavare förklarats icke äga någon dylik ersättningsrätt mot Samuelsson, häradsrättens slut fastställdes även i detta hänseende, och Svenssons och Paulssons talan sålunda ogillades.

Beträffande sistnämnda rättegång torde här böra bemärkas, att från Paulssons och Svenssons sida, bland annat, gjordes gällande, att då de i kontraktet med Samuelsson intogo den bestämmelsen, att köparen skulle övertaga säljarnas rättigheter och skyldigheter på grund av avverkningskontraktet (med Ringblom), denna bestämmelse tillkom icke minst i säljarnas intresse. De ville nämligen med överlåtelsen av fastigheten bliva kvitt alla skyldigheter, som ägde samband med denna. De voro så mycket mera angelägna härom som de efter överlåtelsen av fastigheten saknade de möjligheter, som förut såsom fastighetsägare stått dem till buds, att övervaka och tillvarataga sina rättigheter och intressen. I fråga om avverkningskontraktet förefanns dessutom *ett* alldeles särskilt intresse. Vid ingående av köpeavtalet med Samuelsson fanns nämligen sedan den 28 juni 1918 den skogslagstiftning, som sedermera medförde inskränkning i ifrågavarande avverkningsrätt. Det låge i sakens natur, att de under angivna förhållanden önskade på köparen överflytta sina rättigheter och skyldigheter på grund av avverkningskontraktet. Endast jordägarens intresse kunde beröras av denna lagstiftning. Samuelsson hade också varit fullt ense med dem, ja, särskilt mån om att han inträdde i deras rättigheter och skyldigheter på grund av avverkningskontraktet, då han såsom jordägare var den ende, som skulle kunna draga fördel av de inskränkningar i avverkningskontraktet, som väl vid köpets avslutande icke förelågo, men dock genom nämnda skogslagstiftning ställdes i utsikt. Avsikten med berörda bestämmelse i kontraktet hade därför ingalunda varit endast, att Samuelsson skulle respektera avverkningsrätten utan att han till alla delar skulle övertaga säljarnas rättigheter och skyldigheter enligt avverkningskontraktet.

Härav framgår, att Paulsson och Svensson uppgivit sig hava varit vid upprättandet av köpekontraktet med Samuelsson medvetna om innebörden av lagen den 28 juni 1918 och att de jämväl i anledning härav skulle sökt tillvarataga sina intressen. Det må emellertid slutligen anmärkas, att Samuelsson å sin sida i samma rättegång bestred, att vid köpeavtalets upprättande tal varit om den nya skogslagstiftningen och att han då ägt aning om densamma.

I en hos Kungl. Maj:t gjord ansökan av den 17 maj 1930 anhöllo bemälda Svensson och Paulsson, att Kungl. Maj:t måtte bereda dem full ersättning för vad de enligt ovannämnda dom den 27 januari 1926 utbetalat eller 12,938 kronor 30 öre ävensom tillerkänna dem ränta efter 5 procent å sagda belopp från utbetalningsdagen.

Till följd av särskilda remisser avgåvos utlåtanden i ämnet av skogsvårdsstyrelsen inom Göteborgs och Bohus läns landstingsområde, centralrådet för skogsvårdsstyrelsernas förbund, domänstyrelsen, justitiekanslersämbetet och statskontoret.

Nämnda *skogsvårdsstyrelse* förklarade sig anse det skäligt att, då Svensson och Paulsson genom mellankommande skogsvårdslagstiftning lidit en stor förlust, staten hölle dem skadeslösa för förlusten.

Centralrådet för skogsvårdsstyrelsernas förbund anförde att, enär frågan om klagandens rätt till ersättning i förevarande avseende, i den mån den ej redan varit föremål för sådan prövning, torde vara av beskaffenhet att böra bedömas av domstol, och då det i varje fall kunde befaras, att ett bifall till den gjorda framställningen skulle skapa ett prejudikat med svåröverskådliga konsekvenser, samt avstyrkte i anslutning härtill bifall till framställningen ifråga.

Domänstyrelsen, justitiekanslern och *statskontoret* biträdde ej heller ansökningen och åberopade därvid de skäl centralrådet anført.

Jämlikt beslut den 12 juni 1931 fann Kungl. Maj:t den gjorda ansökan icke föranleda någon Kungl. Maj:ts vidare åtgärd.

Utskottet.

Motionärernas hemställan går ut på att Svensson och Paulsson av staten skulle beredas ersättning ej mindre med 12,938 kronor 30 öre, vilket belopp på grund av Kungl. Maj:ts dom den 27 januari 1926 av dem erlagts till Ringbloms rättssinnehavare den 15 april 1926, jämte 5 procent ränta därå från sistnämnda dag, än även med 2,198 kronor, som skulle utgöra Svenssons och Paulssons egna kostnader i rättegångarna. Ovanberörda belopp 12,938 kronor 30 öre innefattar i sin tur dels värdet, 8,885 kronor 44 öre, av den virkesmängd, som Ringbloms rättssinnehavare genom tillämpning av omförmälda skogslagstiftning ansetts förhindrad att avverka, dels 5 procent ränta därå från den 3 januari 1922 (stämningdagen), dels ock ersättning till Ringbloms rättssinnehavare för deras rättegångskostnader med 2,150 kronor.

Till grund för denna hemställan åberopas, att staten genom omhandlade skogslagstiftning varit orsak till Svenssons och Paulssons ifrågakomna förluster. Utskottet får i detta hänseende framhålla, att denna skogslagstiftning visserligen trädde i kraft efter upprättande av avtalet mellan å ena sidan Svensson och Paulsson och å andra Ringblom och alltså i så måtto kan anses »mellankommande», men att däremot kontraktet om fastighetens försäljning till Samuelsson upprättades efter detta ikraftträdande. Svensson och Paulsson synas alltså hava kunnat taga hänsyn till förefintligheten av denna skogslagstiftning vid uppgörande av kontraktet med Samuelsson, och — såsom omförmäles i förestående redogörelse — hava Svensson och Paulsson i rättegången mellan dem och Samuelsson själva uppgivit, att de ägt kännedom om den nya skogslagstiftningen, vilket förhållande de åberopade såsom ett särskilt skäl varför de

i kontraktet med Samuelsson inryckt den uttryckliga bestämmelsen, att Samuelsson skulle inträda i dem tillkommande rättigheter och skyldigheter enligt skogsavtalet. Vid sådant förhållande kan utskottet givetvis icke undgå att i hög grad känna tvekan, huruvida Svenssons och Paulssons anspråk på gottgörelse överhuvud har fog för sig. Trots dessa betänkligheter har utskottet emellertid ansett sig böra taga i närmare övervägande, huruvida av rena billighetsskäl Svensson och Paulsson möjligen borde erhålla någon gottgörelse för de lidna förlusterna. Härvid har utskottet till en början ansett uppenbart, att de utgifter Svensson och Paulsson i olika avseenden haft för rättegångskostnader och räntor icke äro av den natur, att deras ersättande av statsmedel kan komma i fråga. Utskottet anser sig emellertid icke heller i förevarande hänseende kunna utgå från hela det ovanberörda värdet, 8,885 kronor 44 öre, av den virkesmängd, som på grund av skogslagstiftningen icke kunde avverkas, ty Svensson och Paulsson hade ju, även om de själva behållit gården och skogen i sin ägo, liksom andra skogsägare fått vidkännas de av den nya skogslagstiftningen förorsakade omedelbara ekonomiska påföljder, som skulle legat däri, att icke heller de hade genom avverkning kunnat utnyttja de vid skogslagstiftningens tillkomst rådande goda virkespriserna. Ett beredande av gottgörelse svarande mot förlusten i sistberörda del skulle tydligen leda till de konsekvenserna, att varje annan sådan skogsägare med samma fog skulle kunna göra anspråk på dylik gottgörelse. Något annorlunda förhåller det sig däremot ifråga om värdet i fastighetsägarens hand av den avverkningsförbjudna ungsbogen — »förväntningsvärdet» —, vilket värde alltså motsvarar vad Svensson och Paulsson torde kunna anses hava gått miste om och som i stället tillföll Samuelsson. Såsom framgår av förestående redogörelse har även inom domstolarna — ehuru den meningen icke slutligen segrade — ansetts, att någon gottgörelse för förlusten av detta värde borde beredas Svensson och Paulsson att erläggas av Samuelsson. Utskottet kan emellertid med hänsyn tagen till samtliga i saken förekomna omständigheter icke finna skäl för att staten skulle träda emellan och bereda Paulsson och Svensson gottgörelse för sistberörda värde.

Utskottet får därför hemställa,

att motionerna I:49 och II:387 icke må föranleda någon riksdagens åtgärd.

Stockholm den 26 april 1932.

På jordbruksutskottets vägnar:

C. J. JOHANSSON.

Vid detta ärendes slutbehandling hava närvarit:

från första kammaren: herrar *Sederholm, Linders, Carl E. Eriksson, Gabrielsson, Elof B. Andersson, Tjällgren, Granath* och *Fritiof Gustafson* samt

från andra kammaren: herrar *Johansson* i Uppmälby, *Hedlund* i Häste, *Carlström, Uddenberg, Månsson* i Erlandsro, friherre *Lilliecreutz, Andersson* i Löbbo och *Pehrsson* i Bramstorp.

Reservationer:

1) av herrar *Carlström, Gustafson* i Domö och *Pehrsson* i Bramstorp, som ansett, att utskottets utlåtande bort hava följande lydelse:

I det förslag till lag om tillfälliga åtgärder till förekommande av skövling av skog å fastighet i enskilda ägo — innefattande i förhållande till 1918 års motsvarande lag vissa jämkningar och förtydliganden — som antogs av 1919 års riksdag (se prop. 389, jordbruksutskottets utlåtande nr 88 och riksdagens skrivelse nr 262) fanns ursprungligen en § 15 av följande lydelse:

»Innehavare av avverkningsrätt, som på grund av stadgandena i denna lag icke kan före avverkningstidens utgång göra sig rättigheten till godo, vare, där den upplåtits före den 15 maj 1918, berättigad till skälig nedläggning i avtalad köpeskillning; äge ock rätt till avtalets återgång, där ej bristen är av allenast ringa betydelse.»

Denna paragraf blev emellertid på tillstyrkande av tvenne av lagrådets ledamöter utesluten ur lagen. Vid 1919 års riksdag väcktes tvenne motioner, vari yrkades i den ena att nämnda § 15 måtte införas i lagen och i den andra, att skog, som för avverkning upplåtits före den 14 maj 1918, ej måtte drabbas av bestämmelserna i lagen. Riksdagen undansköt emellertid den ömtåliga frågan om de påtalade tvistigheternas lösande med den motiveringen, att »uppkommande tvister torde bära lösas med anlåtande av allmänna rättsgrundsatser».

Huru dessa allmänna rättsgrundsatser kunnat lösa tvisterna i de fall där sådana måst lösas mellan jordägaren-säljaren av skogen å ena sidan och köparen av densamma å den andra känner ej utskottet; troligast är väl att båda parterna fått dela den uppkomna förlusten, men där uppgörelse skett utan rättegång är det utskottet bekant, att köparen-avverkaren i de flesta fallen fått stånda den största förlusten. I här föreliggande fall ha däremot säljarna av skogen, sedan de icke längre voro ägare av fastigheten varå den avverkningsförbudna skogen fanns och sålunda *icke längre* ägde rätt återfå eller för framtiden tillgodogöra sig densamma, tilldömts att bära hela förlusten. Den nye fastighetsägaren har på så sätt

tillerkänts den kvarhållna skogen alldeles gratis ändock att i köpekontraktet å fastigheten inryckts den uttryckliga bestämmelsen, att han skulle inträda i de gamla ägarna tillkommande rättigheter och skyldigheter enligt skogsavtalet. Enligt vanlig lekmanuuppfattning om rättsförhållanden synes det utskottet riktigast, att säljarna av skogen genom överlåtelsen av skyldigheter och rättigheter i avseende på skogsköpet å den nya ägaren av fastigheten hade ställts utanför denna rättstvist, eller att i varje fall inte enbart den ena av de först handlande parterna fått bära hela förlusten av lagstiftningsingripandet.

Då sålunda riksdagen underlåtit att i den ifrågavarande lagen intaga några särskilda bestämmelser om de uppkomna tvisternas lösande och då Paulsson och Svensson utom återgångssumman på 8,885 kronor och 44 öre jämte viss ränta därå även åsamkats dryga rättegångskostnader, anser utskottet skäl tala för att gottgörelse beredes Paulsson och Svensson med ovannämnda belopp, avjämnat till 8,885 kronor. Utskottet vill emellertid härvid understryka, att det ej härigenom tagit någon ställning till de rättsliga tvister i övrigt, som kunnat uppkomma genom lagstiftningen i fråga, utan ansett detta som ett särfall, vars utveckling synes berättiga ett ingripande från riksdagens sida.

Utskottet hemställer alltså,

att riksdagen i anledning av motionerna I: 49 och II: 387 må för beredande av gottgörelse i förevarande avseende till häradsdomaren F. Svensson i Ryrane och och f. landstingsmannen C. M. Paulsson i Stenstorp anvisa för budgetåret 1932/1933 ett extra anslag av 8,885 kronor.

2) av herr *Linders*;

3) av herr *Andersson i Fältenborg*; samt

4) av herr *Tjällgren*.